

Teatr uczy nas żyć – Zbigniew Wodecki

Patrz, oto teatr, przyszedłeś, boś chciał
Bo tu mądrzej lub chociaż zabawniej
Bo wiadomo, kto gra
Z kogo śmiech, nad kim łza
I że nic się nie stanie naprawdę
Nam wolno rolę odegrać i wyjść
Nie musimy zabierać jej w życie
Mylić jawy i snu
To jest teatr i tu
Kłamstwo swoje granice zna, bo
Ten teatr tam, obok nas
Nie zna granic patosu ni blagi
Triumfuje Tartuffe
Oklaskuje, kto żyw
Nikt o królu nie krzyknie, że nagi
Lecz co jest grane, czy dramat czy skecz
Czy tragedia, czy farsa - któż zbada?
Wiemy, jak mało kto
Że odróżnia je to
W której chwili kurtyna
Kurtyna opada, kurtyna opada
Patrz, oto teatr, przyszedłeś, boś chciał
Bo tu mądrzej lub chociaż zabawniej
Bo wiadomo, kto gra
Z kogo śmiech, nad kim łza
I że nic się nie stanie naprawdę
Nam wolno rolę odegrać i wyjść
Nie musimy zabierać jej w życie
Mylić jawy i snu
To jest teatr i tu
Kłamstwo swoje granice zna, bo
Ten teatr tam, obok nas
Nie zna granic patosu ni blagi
Triumfuje Tartuffe
Oklaskuje, kto żyw
Nikt o królu nie krzyknie, że nagi

Lecz co jest grane, czy dramat czy skecz
Czy tragedia, czy farsa - któż zbada?
Wiemy, jak mało kto
Że odróżnia je to
W której chwili kurtyna
Kurtyna opada, kurtyna opada
Teatr uczy nas żyć
Życie nas uczy udawać
Teatr - wielka to sprawa
Patrz, słuchaj
Najlepiej - graj!

Słowa: brak danych
Muzyka: brak danych